

Stoppenaalen.

DER var engang en Stoppenaal, der var saa fin paa det, at hun bildte sig ind, at hun var en Synaal.

»Ser nu bare til, hvad I holde paa!« sagde Stoppenaalen til Fingrene, der tog den frem. »Tab mig ikke! falder jeg paa Gulvet, er jeg i Stand til aldrig at findes igen, saa fin er jeg!«

»Der er Maade med!« sagde Fingrene, og saa klemte de hende om Livet.

»Ser I, jeg kommer med Suite!« sagde Stoppenaalen, og saa trak den en lang Traad efter sig, men som dog ikke havde Knude.

Fingrene styrede Naalen lige mod Kokkepigens Tøffel, hvor Overlæderet var revnet, og nu skulde det sys sammen.

»Det er nedrigt Arbejde!« sagde Stoppenaalen. »Jeg gaar aldrig igennem, jeg knækker! jeg knækker!« — og saa knak hun. »Sagde jeg det ikke nok!« sagde Stoppenaalen, »jeg er for fin!«

»Nu duer hun ikke til noget,« mente Fingrene, men de

maatte dog holde fast, Kokkepigen dryppede Lak paa hende og stak hende saa foran i sit Tørklæde.

»Se, nu er jeg en Brystnaal!« sagde Stoppenaalen; »jeg vidste nok, at jeg kom til Ære; naar man er noget, bliver man altid til noget!« og saa lo hun indvendig, for man kan aldrig se udvendig paa en Stoppenaal, at den ler; der sad hun nu saa stolt, som om hun kørte i Karet, og saa til alle Sider.

»Maa jeg have den Ære at spørge, om De er af Guld?« spurgte hun Knappenaalen, som var Nabo. »De har et dejligt Udseende og Deres eget Hoved, men lille er det! De maa se til, at det vokser ud, thi man kan ikke alle lakkes paa Enden!« og saa rejste Stoppenaalen sig saa stolt i Vejret, at hun gik af Tørklædet og i Vadsken, just som Kokkepigen skyllede ud.

»Nu gaa vi paa Rejse!« sagde Stoppenaalen; »bare jeg ikke bliver borte!« men det blev hun.

»Jeg er for fin for denne Verden,« sagde hun, da hun sad i Rendestenen. »Jeg har min gode Bevidsthed, og det er altid en lille Fornøjelse!« og saa holdt Stoppenaalen sig rank og tabte ikke sit gode Humør.

Og der sejlede alle Slags hen over den, Pinde, Straa, Stumper af Aviser. »Se, hvor de sejle!« sagde Stoppenaalen. »De veed ikke hvad der stikker under dem! jeg stikker! jeg sidder her. Se, der gaar nu en Pind, den tænker paa ingenting i Verden uden paa »Pind«, og det er den selv; der flyder et Straa, se, hvor det svajer, se, hvor det drejer; tænk ikke saa meget paa dig selv, du kunde støde dig paa Brostenene! — der flyder en Avis! — glemt er det, som staar i den, og dog breder den sig! — Jeg sidder taalmodig og stille! jeg veed hvad jeg er, og det bliver jeg!«

En Dag var der noget, der skinnede saa dejligt tæt ved, og saa troede Stoppenaalen, at det var en Diamant, men det var et Flaskeskaar, og da det skinnede, saa talte Stoppenaalen til det og gav sig til Kende som Brystnaal. »De er nok en Diamant!« — »Ja, jeg er saadant noget!« og saa

troede den ene om den anden, at de vare rigtig kostbare, og saa talte de om, hvor hovmodig Verden var.

»Ja, jeg har boet i en Æske hos en Jomfru,« sagde Stoppenaalen, »og den Jomfru var Kokkepige; hun havde paa hver Haand fem Fingre, men noget saa indbildsk, som de fem Fingre, har jeg ikke kendt, og saa vare de kun til for at holde mig, tage mig af Æske og lægge mig i Æske.«

»Var der Glans ved dem?« spurgte Flaskeskaaret.

»Glans!« sagde Stoppenaalen, »nej, der var Hovmod! De vare fem Brødre, alle fødte »Fingre«, de holdt sig ranke op til hverandre, skønt af forskellig Længde; den yderste af dem, Tommeltot, var kort og tyk, han gik uden for Geledet, og saa havde han kun eet Knæk i Ryggen, han kunde kun bukke een Gang, men han sagde, at blev han hugget af et Menneske, saa var hele det Menneske spoleret for Krigstjeneste. Slikpot kom i sødt og surt, pegede paa Sol og Maane, og det var ham, der klemte, naar de skrev; Langemand saa de andre over Hovedet; Guldbrand gik med Guldring om Maven, og lille Per Spillemand bestilte ikke noget, og deraf var han stolt. Pral var det, og Pral blev det, og saa gik jeg i Vadsken!«

»Og nu sidde vi og glinse!« sagde Glasskaaret. I det samme kom der mere Vand i Rendestenen, den strømmede over alle Bredder og rev Glasskaaret med sig.

»Se, nu blev det forfremmet!« sagde Stoppenaalen, »jeg bliver siddende, jeg er for fin, men det er min Stolthed, og den er agtværdig!« og saa sad den rank og havde mange Tanker.

»Jeg skulde næsten tro, at jeg er født af en Solstraale, saa fin er jeg; synes jeg ikke ogsaa, at Solen altid søger mig under Vandet. Ak, jeg er saa fin, at min Moder ikke kan finde mig; havde jeg mit gamle Øje, som knak, saa tror jeg, at jeg kunde græde! — skjønt jeg gjorde det ikke — græde det er ikke fint.«

En Dag laa der nogle Gadedrenge og ragede i Rendestenen, hvor de fandt gamle Søm, Skillinger og saadant noget. Det var Griseri, men det var nu deres Fornøjelse.

»Av!« sagde den ene, han stak sig paa Stoppenaalen. »Det er ogsaa en Fyr!«

»Jeg er ingen Fyr, jeg er en Frøken!« sagde Stoppenaalen, men ingen hørte det; Lakket var gaaet af den, og sort var den bleven, men sort gør tyndere, og saa troede den, at den var endnu finere end før.

»Der kommer en Æggeskal sejlende!« sagde Drengene, og saa stak de Stoppenaalen fast i Skallen.

»Hvide Vægge og selv sort!« sagde Stoppenaalen, »det klæder! saa kan man dog se mig! — bare jeg ikke bliver søsyg, for saa knækker jeg mig!« men den blev ikke søsyg, og den knak sig ikke.

»Det er godt mod Søsyge at have Staalmave og saa altid huske paa, at man er lidt mere end et Menneske! nu er mit gaaet over! jo finere man er, desto mere kan man holde ud.«

»Krask!« sagde Æggeskallen, der gik et Vognmandslæs over den. »Hu, hvor det klemmer!« sagde Stoppenaalen, »nu bliver jeg dog søsyg! jeg knækker! jeg knækker!« men den knak ikke, skønt der gik et Vognmandslæs over, den laa paa langs — og der kan den blive liggende!

